

PHẦN 16

Mona Farrell đến Manhattan dự bữa tối thứ bảy thường lệ với Alex Carbine. Bà luôn cảm thấy hoan hỉ vào những đêm thứ bảy thế này, dù cho ông thường xuyên phải đứng lên đón tiếp khách của mình và những người nổi danh đến đây chỉ để ăn tối.

- Em không hề buồn chán một chút nào cả, - bà xác nhận với ông ta. - Dù cho em có ngồi đây chờ anh cũng không sao hết. Xin anh đừng quên là em đã kết hôn với một nhạc sĩ. Anh không biết em phải dự xem bao nhiêu vở kịch tại Broadway trong khi Jack đang chơi nhạc trong hồ dành cho ban nhạc.

"Có thể Jack sẽ thích Alex!" Mona tự nhủ khi rời khỏi George Washington để quẹo về hướng Nam đi theo con đường West Side. Jack có tài đối ứng linh hoạt, rất vui tánh và dễ gần. Alex thì điềm đạm hơn và bà rất thích cái tư chất này của ông ta.

Mona nhớ lại các bông hoa mà Alex đã gởi tặng bà vào lúc sáng nay. Trên tấm thiệp chỉ vẽ vện có mấy chữ: "Có thể nào chúng soi sáng ngày hôm nay của em không? Thân mến, Alex"

Ông biết là mỗi ngày thứ sáu, cuộc điện thoại với Lacey làm cho con tim bà tan nát. Ông cũng biết là chuyện đó làm cho bà khổ sở đến chừng nào và những bông hoa đó là cách ông muốn nói với bà là ông đã rõ mọi chuyện.

Bà đã tâm sự với ông là Lacey có nói cho bà biết chỗ ở của cô.

- Nhưng em không có nói gì với Kit hết. Nó sẽ đau buồn khi biết được là em nó không tin nó.

Cũng khôi hài thật, Mona nghĩ trong khi phải chạy chậm lại vì dòng lưu thông ở vành đai West Side bị kẹt bởi một tai nạn, rằng dường như mọi chuyện đối với Kit đều dễ dãi còn đối với Lacey thì không được như thế. Kit gặp Jay trong khi công nàng học tại đại học ở Boston trong khi anh ấy đang chuẩn bị luận án tiến sĩ của mình tại Tufts. Họ đã yêu nhau và kết hôn với nhau và bây giờ họ có ba đứa con hết sức đáng yêu cùng một căn nhà xinh xắn. Có thể Jay hay có thói khoa trương nhưng dù sao đi nữa anh ấy là một người chồng và một người cha tốt. Mới đây thôi anh ta vừa tặng cho Kit một xâu chuỗi làm bằng lá vàng tuyệt đẹp mà Kit đã thấy trong một tiệm kim hoàn Ridgewood.

Kit có nói với mẹ cô là công việc làm ăn của Jay hồi này khảm khá trở lại. Cũng may là như thế, Mona nghĩ. Có một dạo bà rất lo sợ là mọi chuyện sẽ diễn biến theo chiều xấu đi, nhất là lúc mùa thu vì anh ấy tỏ ra bận tâm một cách khác thường.

Đúng ra Lacey phải hưởng được hạnh phúc mới phải, bà thầm nghĩ. Đã đến lúc nó phải gặp được người đàn ông cần thiết cho nó, lấy người đó làm chồng để tạo dựng một gia đình, vì chắc rằng nó đã sẵn sàng cho việc đó. Thay vào đó, con bé phải sống trong một thành phố xa lạ dưới một cái tên giả, cũng chỉ vì mạng sống của nó đang gặp nguy hiểm.

Bà đến bãi đậu xe trên đường 46 đúng bảy giờ ba mươi. Alex không đón chờ bà trước tám giờ đâu và điều này cho phép bà làm một việc mà bà đã có ý định vào lúc sớm trong ngày hôm nay.

Một quầy bán báo tại quảng trường Times có bán nhiều tờ báo địa phương và bà hy vọng sẽ tìm ra tờ của thành phố Minneapolis. Bà sẽ cảm thấy gần gũi với Lacey hơn nếu như bà biết ít nhiều về cái thành phố đó và việc nghĩ rằng Lacey cùng bà đều đọc cùng một tờ báo sẽ làm cho bà cảm thấy vững lòng hơn.

Trời đêm lạnh và trong vắt, bà bước đi một cách mạnh mẽ khoảng cách năm trăm thước để đến quảng trường Times. Bà đã đi bao nhiêu lần cái đoạn đường này cũng Jack rồi không biết nữa? Bà nhớ lại. Chúng tôi thường tụ tập với bạn bè sau khi xem kịch. Kit không hề quan tâm đến kịch, khác hẳn với đứa em gái nó. Lacey giống y như Jack, cô mê Broadway lắm. Điều này sẽ làm cho cô tiếc nuối khôn nguôi.

Tại quầy báo, bà tìm thấy tờ Minneapolis Star Tribune. Có thể lúc sáng nay Lacey cũng đã đọc tờ báo này, bà thầm nghĩ một cách buồn bã. Chỉ với việc cầm tờ báo thôi cũng làm cho và có cảm tưởng là bà đang gần đứa con gái của mình.

- Bà có muốn giấy gói không thưa bà?

- Xin ông gói giùm cho tôi đi. - Mona tìm tiền lẻ trong bóp của bà, trong khi người bán hàng xếp tờ báo lại làm hai rồi nhét vào trong một bao nhựa.

Khi Mona về đến nhà hàng, người ra đứng thành hàng dài trước quầy gửi đồ. Alex đang chờ bà tại cái bàn quen thuộc của họ.

- Xin lỗi, hình như em đến muộn thì phải.

Ông ta đứng lên, hôn vào má của bà.

- Em không bao giờ đến muộn cả, nhưng sao mặt em tái ngắt như thế kia? Bộ em đi bộ từ New Jersey đến đây hay sao vậy?

- Ồ không, em đến sớm một chút nên bỏ đi mua một tờ báo đấy chứ.

Carlos, người phục vụ thường xuyên của họ, đang loay hoay quanh đấy.

- Thừa bà Farrell, bà cho phép tôi cởi chiếc áo ấm của ba ra. Bà có muốn tôi gửi cái gói này tại quầy gửi đồ không?

- Thôi em cứ giữ nó ở đây đi, - Alex đề nghị. Và ông ta cầm cái túi đó trên tay của Carlos rồi để nó trên một cái ghế trống cạnh đó.

Buổi tối cũng khá dễ chịu như thường lệ. Đến lúc uống cà phê, Alex mới cầm hai tay của Mona trong đôi tay của ông.

- Tối nay yên ả quá phải không anh? - Bà chế giễu ông ta một cách đáng yêu.
- Anh chỉ đứng lên có hơn chục lần chớ mấy.

- Có thể vì lý do đó mà em mua tờ báo đó không?

- Ồ không đâu, em chỉ đọc có mấy cái tựa mà thôi. - Mona cầm túi xách lên.
- Đến lượt em phải đứng lên. Em sẽ trở lại ngay thôi mà.

Alex tiễn bà ra đến xe vào lúc mười một giờ ba mươi. Đến một giờ sáng nhà hàng đóng cửa và tất cả nhân viên đều ra về.

Vào khoảng mười hai giờ thiếu mười có một cú điện thoại. Lời nhắn đơn giản như sau:

- Nói với Sandy hình như con bé đó đang ở Minneapolis.

Chuyện gì đã xảy ra giữa Heather Landi và Rick Parker?

Thật kinh ngạc, Lacey biết là họ đã quen nhau. Sau khi Tom Lynch và Kate Knowles ra về vào đêm thứ sáu, cô không tài nào ngủ được, đứng như thế suốt mấy tiếng đồng hồ liên tiếp, cô gỡ rối các khúc mắc của câu chuyện. Trong lúc cuối tuần, cô không ngừng nhớ lại những gì đã xảy ra trong đêm Isabelle Waring chết. Thế Rick đã nghĩ gì khi thấy cảnh sát hỏi cô về mối liên hệ giữa cô và Isabelle, hỏi cô trước đây có biết Heather không? Tại sao anh ra không nói gì hết vậy?

Với những gì Kate đã kể lại cho cô thì dường như Heather tỏ ra lo âu vào ngày cuối cùng trước lúc tai nạn xảy ra khi thấy Rick xuất hiện tại khách sạn Stowe.

Kate đã gọi Rick là "tên ngu ngốc lừng danh làm việc trong ngành địa ốc" và có nói là anh ta "có hành động không phải với Heather khi cô mới đến ở tại New York" .

Lacey nhớ trong cuốn nhật ký Heather có đề cập đến một vụ rắc rối đã xảy ra đến với cô trong lúc cô tìm một căn hộ trong khu West Side. Rick có dính dáng gì với chuyện đó không?

Trước khi được chuyển về trụ sở trên đại lộ Madison, Rick đã làm việc suốt năm năm tại văn phòng của Parker & Parker trong khu West Side. Anh đã ra đi ba năm trước đây.

Theo cách tính toán của Lacey thì việc đó có nghĩa là Rick đã làm việc tại khu West Side đúng ngay thời điểm mà Heather đến New York để tìm cho mình một căn hộ. Cô ta có liên lạc đến văn phòng Parker & Parker không, cô ta có gặp Rick không? Nếu có thì chuyện gì đã xảy ra giữa hai người này?

Lacey cảm thấy bức bối. Có thể nào Rick có liên quan đến tình trạng rối ren này không? Có phải cô đã bị đày vì anh ta không?

Chính Rick đã báo cho cô biết là tên Curtis Caldwell có thể là một khách hàng có khả năng mua căn hộ của Isabelle Waring. Chính vì anh ta mà cô mới dẫn Caldwell đến căn hộ đó. Nếu bằng cách này hay cách khác mà Rick biết người đó thì cảnh sát có thể từ anh ta phăng đến Caldwell. Và cho đến khi người ta bắt được Caldwell rồi thì cô sẽ tự do mà trở về nhà.

Lacey đứng lên, bước qua lại trong căn phòng. Và nếu như đó là những gì Isabelle đã tìm được trong cuốn nhật ký thì sao? Cô nhất định phải báo thông tin này cho Gary Baldwin mới được.

Cô nóng lòng, muốn điện thoại ngay cho ông công tố, nhưng các cuộc điện thoại trực tiếp tuyệt đối bị cấm đoán. Cô sẽ để tin nhắn lại cho George Swenson, yêu cầu ông ta gọi điện lại cho cô và chỉ khi đó cô mới viết thư hay nói chuyện trực tiếp với Baldwin bằng phương pháp thông thường.

Nhất định mình phải nói chuyện lại với Kate mới được, Lacey nghĩ. Mình phải biết thêm nữa về Bill Merrill, người bạn của cô ấy đã nhận thấy phản ứng của Heather khi thấy mặt của Rick Parker, mình phải hỏi cho được chỗ ở của người đó. Baldwin muốn hỏi cung anh ta, điều đó là chắc rồi. Ông ra có thể chứng minh Rick có mặt tại Stowe chỉ vài giờ trước khi Heather chết.

Kate có nói là đoàn hát ở tại khách sạn Radisson Plaza suốt một tuần lễ. Lacey nhìn vào đồng hồ, mười giờ ba mươi rồi. Dù cho Kate có dậy muộn đi nữa như phần đông diễn viên, giờ này chắc cô đã thức rồi.

Một giọng ngái ngủ trả lời cho cô, nhưng khi biết ai đang gọi mình thì Kate hoàn toàn tỉnh lại và đồng ý ăn sáng với Lacey vào lúc sáng hôm sau.

- Mình có thể mời luôn Tom, - cô đề nghị. - Cô biết anh ta. Dễ thương như thế, anh ra có thể đưa mình đi đến một nhà hàng cho ra hồn và để cho anh ta trả tiền luôn thể. - Nhưng thôi đừng nghĩ đến chuyện đó nữa vì chương trình của anh ta bắt đầu vào lúc trưa. Tôi thích như vậy, Lacey nghĩ. Tom sẽ biết cô đang cố tìm kiếm thông tin từ Kate. Nhưng cô phải công nhận là Tom rất dễ thương, khi nhớ lại anh ta đã xin lỗi lúc bỏ cô một mình trong bữa tiệc.

Cô đồng ý gặp Kate tại Radisson Plaza vào ngày mai lúc mười hai giờ ba mươi. Khi gác điện thoại, cô bỗng nhiên cảm thấy niềm hy vọng chiếm lấy người cô. Cái cảm giác được thấy ánh sáng mặt trời sau một cơn bão khủng khiếp, khiến cô đi đến cửa sổ kéo màn qua bên để nhìn ra ngoài.

Một ngày thật đẹp của mùa đông. Nhiệt độ bên ngoài là mười độ âm, nhưng mặt trời chiếu rực rỡ trong một bầu trời không mây. Dường như không một ngọn gió nào hết và cũng không có tuyết trên lề đường.

Cho đến lúc này, cô cảm thấy quá bối rối để ra ngoài dạo chơi, luôn cứ phải xoay đầu lại để xem coi Caldwell có đi theo cô không, nhìn cô với đôi mắt lạnh băng. Nhưng ngày hôm nay, cảm thấy có một đầu mối cho vấn đề, cô phải thử tìm lại nhịp sống bình thường, ít ra một lần xem sao.

Trong lúc soạn đồ, cô lấy ra các thứ dành cho việc chạy bộ lúc mùa đông: Một áo ấm khoác ngoài, một áo blu đông, găng tay, một mũ len và một khăn quần cổ. Sau khi mặc chúng vào, cô định bước ra cửa. Ngay lúc đó chuông điện thoại reo. Thoạt đầu cô định để cho nó reo nhưng rồi cô bước lại cầm nó lên.

- Thưa cô Carroll, cô không biết tôi đâu, tôi tên là Milicent Royce, - một người có giọng nói thật mau. - Tôi nghĩ là cô đang tìm công việc trong ngành địa ốc. Sáng nay ông Wendell Woods có nói về cô cho tôi nghe.

- Đúng là tôi đang tìm việc làm - Lacey trả lời.

- Cô đã gây một cảm tưởng thật tốt với ông Wendell và ông ta đã khuyên tôi nên gặp cô. Văn phòng của chúng tôi tọa lạc tại Edina.

Edina cách trung tâm thành phố độ ba mươi phút.

- Tôi biết chỗ đó.

- Hay lắm, cô có thể ghi lại địa chỉ được không? Cô có rảnh lúc chiều này không?

Khi Lacey ra khỏi căn phòng cho cuộc chạy bộ của mình, cô có cảm tưởng là dịp may bắt đầu mỉm cười với cô. Nếu được Milicent Royce nhận, cô sẽ có chuyện để lấp đầy các ngày dài vô tận của mình. Dù sao thì, như người phụ nữ đó vừa nói, người ta có thể tạo một sự nghiệp rất hấp dẫn trong ngành địa ốc.

Chương trình phát thanh của Tom Lynch là một sự pha trộn các tin tức, các cuộc phỏng vấn và các lời bình luận hài hước. Nó được phát mỗi ngày từ mười hai đến mười bốn giờ và khách mời bao gồm cả các chính trị gia, nhà văn hay những người nổi tiếng đi ngang qua đây hoặc những vị tai to mặt lớn của vùng này.

Mỗi buổi sáng, Tom đi làm việc trước giờ phát thanh, lên mạng Internet góp nhặt các thông tin lý thú, đọc nhật báo hay nguyệt san, tìm kiếm những gì khác thường.

Vào sáng thứ hai sau buổi trình diễn vở kịch Quân Vương và Thiếp, anh có cảm tưởng lạ kỳ là Alice Carroll luôn hiện diện trong tâm trí của mình suốt các ngày cuối tuần. Nhiều lần anh định gọi điện cho cô ta, nhưng rồi anh lại gác điện thoại trước khi đường dây được nối.

Coi nào, mình sẽ gặp cô ta tại phòng tập thể dục trong tuần này mà, và thật tự nhiên mình sẽ mời cô ăn tối với mình hoặc đi xem xine cũng hay. Điện thoại để xin một cái hẹn có thể là một hành động không hay cho lắm và sẽ đặt mình vào một tình thế khó xử nếu như cô ta từ chối hoặc không muốn gặp mặt mình nữa thì sao.

Anh vẫn biết các lần do dự như thế của anh luôn làm trò cười cho các bạn mình. Như một người bạn mới đây thôi đã nói với anh:

- Tom à, mày là thằng tuyệt vời nhưng nếu mày không gọi điện lại cho một cô gái, thì mày cũng sẽ không chết đâu.

Anh phải nhìn nhận là nếu như anh không mời Alice Carroll đi chơi vài ba lần và sau đó cũng không gọi điện cho cô ta, thì cô ta vẫn mạnh khỏe như thường, không phải chết vì việc ấy.

Cô là một người rất ý tứ, anh thầm nghĩ khi ngược mắt nhìn lên đồng hồ, đột nhiên ý thức là chương trình của mình sẽ bắt đầu trong một giờ nữa. Cô nói rất ít về mình và Tom tin chắc là cô không thích người ta đặt cho cô quá nhiều câu hỏi. Ngày đầu tiên, trong lúc uống cà phê tại câu lạc bộ thể dục, cô có vẻ khó chịu khi anh chọc tức cô về chuyện đến ở Minneapolis. Còn lúc tối thứ sáu, khi khúc nhạc mở đầu của vở Quân Vương và Thiếp vừa trỗi lên, anh thấy cô cố nén không bật khóc.

Có nhiều phụ nữ sẽ kiếm chuyện với bạn nếu như bạn không dành cho họ tất cả thời gian của bạn trong một bữa tiệc nhưng Alice cảm thấy bình thường khi anh để cô một mình để tiếp các vị khách khác của anh.

Anh có nghe cô nói với Kate là cô đã xem vở kịch Quân Vương và Thiếp trong ba kịch bản khác nhau và cô cũng đã phân tích một cách chính xác về sự diễn lại vở The Boy Friend.

Quần áo đắt tiền.. Những cuộc dịch chuyển từ Hartford đến New York chỉ để xem kịch. Đó là những thứ mà một người đồng lương thư ký y khoa khó có thể tự cho phép mình.

Tom nhún vai và đưa tay đến máy điện thoại. Không cần phải vòng vo nữa. Những câu hỏi của anh sẽ chứng minh sự quan tâm của anh đối với Alice và

thành thật mà nói, anh luôn nghĩ đến cô ta. Anh sẽ gọi điện mời cô đi ăn ngay tối nay. Anh muốn gặp cô, chỉ thế thôi. Anh cầm tay nghe lên, quay số và chờ. Đến tiếng chuông thứ tư, máy trả lời lên tiếng. Giọng nói trầm và êm dịu của cô cho biết: "Đây là số 555-1247. Xin để lại tin nhắn và số điện thoại".

Tom do dự rồi gác máy. Anh sẽ gọi lại cho cô sau. Việc anh không thể nói chuyện với cô càng làm cho anh cảm thấy khó chịu hơn.